

Arrest

nr. 347 986 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEKEMPE
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 januari 2026 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEKEMPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij dient op 1 juni 2025 een visumaanvraag in voor een lang verblijf en dit met het oog op gezinshereniging. Zij dient deze aanvraag in bij de bevoegde Belgische diplomatieke autoriteiten. Verzoekende partij wenst haar echtgenoot die intussen in België als vluchteling erkend werd te vervoegen.

1.2 Op 27 januari 2026 besluit verwerende partij dit visum te weigeren.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende gezinshereniging art. 10 §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor mevr. M. O. N. geboren op 20/04/1995 van Eritrese nationaliteit teneinde de vermoedelijke echtgenoot, dhr. I. E. S. geboren in 01/01/1993 van Eritrese herkomst (hierna de referentiepersoon) te vervoegen in België.

Overwegende dat art 10§2 alinea 5 van de vreemdelingenwet stelt dat: "de alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiaire beschermde bedoeld in §1 alinea 1, 4°, 5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiaire bescherming werd toegekend",

Overwegende dat betrokkene een huwelijksakte voorlegt voor een verbintenis die zou hebben plaatsgevonden op 19/04/2025. Overwegende dat de referentiepersoon op 30/04/2024 werd erkend als vluchteling. Overwegende dat wij redelijkerwijs kunnen concluderen dat het huwelijk werd voltrokken NA de aankomst van de referentiepersoon in het Rijk (dd. 14/05/2023). Bijgevolg dient betrokkene te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de vreemdelingenwet: namelijk bewijs van voldoende huisvesting, een ziektekostenverzekering en stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten. Overwegende dat betrokkene echter niet aan deze voorwaarden heeft voldaan.

Overwegende dat de gezinshereniger niet heeft aangetoond dat hij beschikt over voldoende huisvesting, onder de vorm van een geregistreerd huurcontract, dat voldoet aan de wettelijke vereisten voor een gebouw dat als hoofdverblijf wordt verhuurd, conform artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. Hetzelfde geldt voor de voorwaarde inzake de ziektekostenverzekering. Er werd immers niets voorgelegd van dien aard.

Overwegende dat artikel 10 §5 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat ook hier niets werd voorgelegd van dien aard. Overwegende dat de referentiepersoon, op basis van de gegevens in de Dolsis-databank, tot en met 28/02/2025 actief zou zijn geweest als loontrekkende. Overwegende dat de aangegeven bedragen in Dolsis louter brutobedragen beslaan en bijgevolg niet in overweging kunnen worden genomen voor de toetsing van de netto-inkomsten waar de referentiepersoon over kon beschikken, waardoor de verdere toetsing inzake bestaansmiddelen van deze periode niet kan gebeuren. Wij hebben voor die periode het raden naar over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon concreet beschikte en kunnen worden aangewend om het levensonderhoud van zichzelf en betrokkene te financieren. Dat dit de laatste gegevens betreffen inzake een mogelijke tewerkstelling van de referentiepersoon en het voor onze diensten volstrekt onduidelijk is wat zijn mogelijke bestaansmiddelen sindsdien en tot op heden zouden kunnen inhouden."

1.3 Op 27 februari 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 9 maart 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Er ligt geen synthesememorie neer.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 24 april 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij werpt in haar verzoekschrift op dat er sprake zou zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Zij zou door de bestreden beslissing immers een verblijfsrecht ontzegd worden wat volgens haar onmiskenbaar een moeilijk te herstellen nadeel zou betekenen.

3.2 Zoals voorgeschreven door artikel 39/82, § 2, alinea 1 van de Vreemdelingenwet kan de schorsing van de tenuitvoerlegging alleen worden bevolen als er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde brengt verschillende gevolgen met zich mee. Verzoekende partij heeft daarbij de verplichting *in concreto* aan te tonen dat de uitvoering van de bestreden beslissing haar blootstelt aan een vaststaand, actueel en niet louter hypothetisch risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

In casu neemt verzoekende partij genoegen met een uiterst beknopte en eigenlijk louter formele vermelding van haar vordering tot schorsing. Hieruit blijkt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel.

Daarenboven merkt de Raad nog op dat verzoekende partij eigenlijk ook geen belang heeft om de schorsing te vorderen. Een dergelijke schorsing kan immers niet tot gevolg hebben dat een visum, verblijfstitel of enig voordeel verleend zou worden.

De vordering tot schorsing dient bij gebrek aan belang dan ook niet-ontvankelijk verklaard te worden.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In haar middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 10, §1, lid 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zet dit middels als volgt uitéén:

"I. IN RECHTE - MIDDELEN

Schending van artikel 10, §1, lid 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 8 EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Door te stellen dat de verloving onvoldoende om van de gunstmaatregel te kunnen genieten en daardoor het visum te weigeren

1.

De wet stelt dat om van het gunstregime te genieten de huwelijksband moet ontstaan zijn voor de aankomst van de partner in België:

" § 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die zich in verband met het verzoek om internationale bescherming of de aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid bedoeld in artikel 57/38 op het grondgebied van het Rijk bevinden, maar zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming en voor zover de gezinsbanden reeds bestonden voordat de vreemdeling die begeleid wordt in het Rijk aankwam en de toelating tot verblijf verenigbaar is met de persoonlijke juridische status van het familielid:

a) de buitenlandse echtgenoot, die met hem samenleeft, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan achttien jaar;

b) de vreemdeling met wie hij door een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is, die met hem samenleeft, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan achttien jaar en voldoen aan de voorwaarden voorzien in het tweede lid;" (eigen onderlijning)

Verweerster stelt dat de huwelijksband nog niet bestond ten tijde van de aankomst van de echtgenoot van verzoekster in België.

Verzoekster betwist dit niet.

Er dient wel opgemerkt te worden dat de echtgenoot van verzoekster reeds heeft aangegeven in 2023 dat hij in een relatie was met verzoekster en dat zij verloofd waren.

Het enige wat nog diende te gebeuren was het werkelijk plaatsvinden van het huwelijk.

Verzoekster is niet naar aanleiding van de vluchtelingenstatus van de heer IBRAHIM met hem gehuwd. Zij had immers al een serieuze relatie met hem vooraleer hij naar België kwam.

Dit is dan ook de reden dat haar echtgenoot reeds meedeelde in zijn interviews in het kader van zijn asielaanvraag dat hij niet alleenstaand was, doch wel verloofd.

*De echtgenoot van verzoekster kwam immers op 14.05.2023 reeds België binnen.
Op 30.04.2024 werd de echtgenoot van verzoekster erkend als vluchteling in België.*

Door te stellen dat het louter verloofd zijn onvoldoende is om te behoren tot de gunstige categorie brengt dan ook zeer zware gevolgen met zich mee voor verzoekster en haar echtgenoot. Zij kunnen immers op deze manier niet bij elkaar verblijven.

Er kan minstens gesproken worden van een duurzame relatie aangezien verzoekster reeds in zijn interview na zijn aankomst in België in mei 2023 melding maakt van zijn verloving met verzoekster.

Twee jaar later, op 19.04.2025, zijn verzoekster en haar partner dan gehuwd.

Verzoekster heeft op deze manier aangetoond dat er wel degelijk sprake is van een stabiele en duurzame relatie die na de aankomst van haar echtgenoot in België werd bevestigd door een huwelijk.

De enige reden waarom verzoekster immers niet in aanmerking komt voor de gunstmaatregel is immers de huwelijksdatum.

Voor het overige voldeed zij aan alle voorwaarden. De aanvraag werd immers ingediend binnen het jaar na de toekenning van de vluchtelingenstatus van haar echtgenoot in België op 30.04.2024.

Deze beslissing werd dan ook niet genomen met de nodige zorgvuldigheid en evenredigheid. Deze beslissing weegt veel te zwaar door gezien de grote gevolgen voor verzoekster en haar echtgenoot de heer IBRAHIM.

2.

Verzoekster kan door deze beslissing haar echtgenoot niet vervoegen in België door de bestreden beslissing.

Er werd haar immers geweigerd een visum gezinshereniging te verkrijgen.

Op deze manier dient verzoekster verder in Egypte te verblijven terwijl haar echtgenoot een verblijfsstatuut heeft in België door zijn erkenning als vluchteling.

Dit houdt een zeer ernstige inbreuk in van artikel 8 EVRM dat het privéleven waarborgt.

De nodige bewijzen werden immers voorgelegd van de duurzame en stabiele relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Deze beslissing is aldus ook een inbreuk op artikel 8 EVRM.

3.

Verzoekster wenst te benadrukken dat zij in aanmerking komt voor de gunstmaatregel.

Volledigheidshalve legt zij wel enkele bewijsstukken voor die aantonen dat er geen bijstand van de overheid zal nodig zijn indien zij naar België zou komen.

Verzoekster legt hiertoe haar huwelijkscertificaat voor. (stuk 3)

Daarnaast heeft zij het bewijs dat zij ten laste zal vallen van de mutualiteit van haar echtgenoot. (stuk 5)

Tot slot legt zij ook het bewijs voor dat er een voldoende huisvesting is voor verzoekster. Haar echtgenoot huurt immers een woning te Ardooie met een huurcontract van onbepaalde duur. (stuk 4)

De echtgenoot van verzoekster leeft op dit moment van een uitkering van het OCMW te Ardooie. Hij is immers lessen Nederlands aan het volgen en kan dit niet combineren met een job.

Zoals in de beslissing te lezen valt, heeft de echtgenoot van verzoekster vroeger reeds gewerkt, doch op heden is dit tijdelijk niet zo gezien hij het Nederlands beter onder de knie wil krijgen.

Hij heeft onvoldoende Nederlands geleerd op zijn vorige job waardoor hij de nood voelde om Nederlandse lessen te volgen.

De intentie van de echtgenoot van verzoekster is echter om onmiddellijk terug te gaan werken van zodra hij zijn diploma Nederlands behaald heeft. Dit zal ook voor meer job mogelijkheden zorgen voor haar echtgenoot op de Belgische arbeidsmarkt.

Verzoekster zal niet ten laste vallen van de overheid gezien er geen grote uitgaven zijn. De grootste kost voor een gezin is vaak huisvesting, doch deze bedraagt louter € 540,00 per maand. Er blijven alzo nog voldoende financiële middelen ter beschikking om in het levensonderhoud van zowel verzoekster als haar echtgenoot te voorzien.

Er werd in de beslissing melding gemaakt van het werk van de echtgenoot van verzoekster, doch zij houden daarmee geen rekening gezien dit niet recent genoeg zou zijn.

De overheid dient daar uiteraard wel rekening mee te houden aangezien dit een bewijs is dat de echtgenoot van verzoekster wel degelijk gewerkt heeft in het verleden.”

4.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.3 Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

4.4 Eerst en vooral merkt de Raad op dat het in het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht het aan verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

4.5 Verzoekende partij ontwikkelt een grotendeels feitelijk betoog gebaseerd op een relatie die reeds zou zijn ontstaan voordat haar echtgenoot naar België zou zijn gekomen en waardoor zij volgens haar gebruik zou moeten maken van een gunstregime dat voorbehouden is aan erkende vluchtelingen binnen een beperkte periode na hun erkenning als vluchteling. Zij meent bijgevolg dat zij wel degelijk aan deze voorwaarden voldoet. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

4.6 De bestreden beslissing geeft aan dat overeenkomstig de overgangsmaatregelen zoals bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, de visumaanvraag onderzocht wordt, in zoverre toepasselijk, overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

4.7 De bestreden beslissing geeft weer dat er geoordeeld wordt dat verzoekende partij geen beroep kan doen op artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet waarin (destijds) bepaald wordt dat:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbeperkte duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk.

Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)”

Voormeld artikel geeft dan ook uitdrukkelijk aan in hoeverre er voorwaarden gesteld worden aan het bestaan van een echtelijke band of een geregistreerd partnerschap. Verzoekende partij ontkent in haar verzoekschrift ook niet dat de huwelijksband slechts ontstond nadat haar echtgenoot in België aankwam. Van een geregistreerd partnerschap is al evenmin sprake. De kritiek als zou verzoekende partij moeten kunnen genieten van de uitzonderingsmaatregelen zoals voorzien in de wet vermits zij en haar huidige echtgenoot reeds voorheen een relatie hadden, komt neer op wetskritiek waarvoor de Raad geen bevoegdheid heeft.

4.8 Vermits verwerende partij op basis van de voorliggende gegevens zoals vervat in het administratief dossier terecht van mening is dat er geen sprake kan zijn van de gunstregel zoals opgenomen in artikel 10, §2, vijfde alinea.

4.9 De Vreemdelingenwet bepaalde destijds dan ook in het artikel 10, §2 dat:

§ 2. (...) De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning

bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

Ook in deze zin worden uitdrukkelijk de voorwaarden bepaald waaraan voldaan moet worden voor het toekennen van een visum voor gezinshereniging.

4.10 In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen stukken heeft voorgebracht over huisvesting, ziektekostenverzekering en bestaansmiddelen. Verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift wel een aantal stukken.

Het komt de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet toe om een nieuwe beoordeling te maken van de situatie van verzoekende partij op basis van nieuwe gegevens waarvan niet wordt aangetoond dat deze beschikbaar waren toen de beslissing nog niet genomen was.

4.11 De bestreden beslissing kan dan ook enkel vaststellen dat verzoekende partij niet heeft bewezen te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld door de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet inzien in welke mate er sprake zou kunnen zijn van een beslissing die niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding of welke gebaseerd zou zijn op een onzorgvuldige of onredelijke beoordeling.

4.12 Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Zij zou immers niet kunnen vertrekken naar haar echtgenoot en zou verplicht zijn om verder in Egypte te verblijven daar waar haar echtgenoot in België verblijft.

Artikel 8 van het EVRM dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat, luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van mogelijk een eerste toelating vermits verzoekende partij niet beschikt over een verblijfsrecht in België en hiertoe haar eerste aanvraag voor een visum voor een zogenaamde gezinshereniging deed. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen

onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan (of in dit geval het verder ontwikkelen) van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhinderd om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

4.13 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het middel is bijgevolg ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE